

og Esbjerg Havn. Nu veed jeg vel, at man mod denne min Betragtning vil og kan anføre, at Jernbanerne jo ikke forrente sig, at vi miste Obligationer til 4 pSt. eller maaskee mere og i Stedet derfor erhverve et Activ, som kun giver en aarlig Indtægt af 1 eller 2 pSt.; men forsaavidt det har været en fornuftig Beslutning, som Regjeringen og Rigsdagen ere komne til, overhovedet at bygge jydsk Jernbaner og endog vedtage Lovforslag om fortsat Bygning i lang Tid og om vedblivende at anvende mange Millioner paa dem, saa kan det kun være dette ved at gaae ud fra den Antagelse, at man faaer fuld Equivalent for Pengene, at altsaa den indirecte Nytte, som Jernbanerne frembringe til Landets Opkomst og Befolkningens større Velvære, idetmindste kan gaae op imod den Mindreindtægt, som Staten kan faae af dem. Hertil kommer endelig, at de Aar for Aar synes at ville give større og større Indtægter, saa at man vel kunde have nogen Grund til at forvente, at de i Tidens Løb, naar de blive fuldførte, kunne give betydelig større Rente, end de ialfald nu give. Hvad Statsgjældens Afbetaling angaaer, har man sagt, at ligefremme contractmæssige Afbetalinger paa Statsgjælden burde kunne udredes af de ordinære løbende Indtægter, og jeg kan ogsaa til en vis Grad føle mig tiltalt af denne Mening, men kun forsaavidt ikke disse contractmæssige Afbetalinger paa Grund af de nu forhaandenværende Omstændigheder maatte betragtes som fuldkommen extraordinære. Naar vi aarlig paa en udenlandsk Gjæld, hvorom der jo nærmest er Spørgsmaal, hvad de contractmæssige Afbetalinger angaaer, af en Størrelse af noget over 36 Millioner Rd., skulle afbetale over 2 Millioner Rd. om Aaret, saaledes at vi indtil Aarene 1876—77 have afbetalt over 17 Millioner Rd. eller omtrent Halvdelen af den, saa kan man vel sige, at vi for Diebliffet paa Grund af, at vi nu staae nær foran Slutningen paa denne Gjælds Afbetaling, leve under extraordinære Forhold i saa Henseende. Naar vi have Udfigt til om 6, 7—8 Aar at faae en formindsket aarlig Udgift til Gjælds Afbetaling af henved 2 Millioner Rd., saa kan der vel nok være Noget, der taler for, at man i disse

Aaringer, indtil den Tid indtræffer, og den maa indtræffe 1876—77, benytter vore Retter til at afbetale vor Gjæld. Jeg kommer altsaa til det Resultat, at den virkelig sande Underbalance, som bør dækkes af extraordinære Bei, efter det foreliggende Finantslovsforslag — jeg skal naturligtvis indromme, at der kan komme nye Lovforslag frem, som, hvis de gaae igjennem Rigsdagen, kunne forøge Udgifterne — foreløbig ikke kan regnes til stort over 400,000 Rd. Smidlerid vil der for indværende Aar vel sandsynligtvis blive en Underbalance af lignende Størrelse eller maaskee endogsaa noget større, og jeg maa give den høitærede Finantsminister Ret i, at det ikke kan gaae an aarlig at gaae tilbage. Nu har det viist sig iaar, at de beregnede Indtægter ikke ere komne ind; det har viist sig, at man har taget Feil i sit Haab og sine Forestillinger om, at de store indirecte Afgifter bestandig skulde stige eller dog holde sig paa det samme Trin. De ere virkelig gaaede tilbage, og Ingen kan vide, hvorledes det vil stille sig med Indtægternes Beregning iaar. Jeg er da, troer jeg med nogenlunde Ret, kommen til det Resultat, at vi behøve en extraordinær Indtægt af 1 Million til Dækning af vor Underbalance. Forsaavidt den høitærede Finantsminister havde indskrænket sig til at forlange dette Beløb, skulde jeg ikke have yttret et Ord om denne Sag nu, men jeg troer dog, som Sagen nu stiller sig, at det kan være til Nytte, at man allerede paa dette Stadium under Finantslovens Behandling, inden selve Indkomstskatteloven er kommen for, gjør gjældende, hvad der, gaaende ud fra selve Finantslovsforslaget, kan siges, for ikke at gaae saa vidt, som den høitærede Finantsminister har villet gaae. Forsaavidt som jeg kunde have noget virkelig Haab om, at det kunde lykkes at gjøre saa store Besparselser, som det erede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) antyhdede, ja, saa kunde der jo næsten være Tale om heelt at undgaae en saadan Stat, men jeg vil ikke nægte, at efter den Erfaring, som jeg har indhentet i de sidste Rigsdage, hvort jeg har siddet, og ved selv at gjennemgaae Udgifterne i det foreliggende Finantslovsforslag, tvivler jeg meget paa, at